

SZEGEDI NÉPLAP

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT SZEGEDI LAPJA

I. évfolyam, 20. szám

Ara: 50 fillér

Szerda, 1956. december 12.

A tulajdonos felelősségével dolgoznak a szalámigyáriak

A közellátási kormánybiztos rendelete a szesztilalom elrendeléséről

Nehogy későn térjünk magunkhoz

Megunja egyszer a munkásosztály az ellenforradalmárok okozta zűrzavart és rendet csinál majd határozottan és bizonyosan. Akik valamilyen oknál fogva vállalkoztak a médium-szerepre és akarat nélkül hagyják magukat megnyergelni meg ezekben a napokban is megölell ellenségeik által, előbb-utóbb kijönnek majd és rádobbnak majd, hogy aljasul becsapták őket. Rájönnek hamarosan, hogy értelmetlen és felesleges volt minden jött-ment fasiszta népbolondító szavára hallgatni és abahagyni a munkát, kétségtelenül meg fogják érteni, hogy a sztrájk végzetes hiba volt éppen önmaguk szempontjából.

Csak nehogy késő legyen a felismerés, nehogy későn térjünk magunkhoz. Mert, ha továbbra is hagyjuk, eltűnjük, hogy a nacionalista, sovínyszta tobzódás elterelje a termelőmunkáról a közfigyelmet, akkor lerongyolódunk, mint az útszéli csavargók és kénytelenek leszünk éhesen, pénztelenül átvacogni a ki tudja milyen hosszú telet. S akkor már hiába akarjuk korrigálni a nagy hibát, nyomorultjai leszünk egy máris fenyegető inflációnak, szánandó alamizna kéri leszünk a világnak.

Van egy közmondás, amely arra int: Ne köpj a kúba, mert megad is íhatsz belőle. Sajnos, Szegeden is vannak munkások, akik fennhéjázva, figyelmen kívül hagyják ezt. Nem hallgatnak a józan intelemre, a megfontolt jótanácsra, s minden ellenséges mende-mondára ott hagyják üzemüket, munkahelyüket, jóllehet később holtbizonyosan visszakényszerülnek oda, mert enni kell, mert élni kell valahogy. Mire való akkor a sztrájk, ami a munkások kisebb-nagyobb csoportjainál megnyilvánul, kinek használnak, kinek a célját segíti? A kérdésre illyesfélék a válaszok: „Sztrájkolunk, mert az ENSZ főtitkárát nem engedték be az országba”, „Sztrájkolunk, mert szabadságunkat és függetlenségünket védjük”, „Sztrájkolunk, mert mások is sztrájkolnak” stb. A józan gondolkodású munkások látják, hogy a munkabeszüntetés csak a magyar nép nyakára ülni szándékozó tőkések és földbirtokosok törekvéseit segíti és semmi esetre sem járul hozzá a szocializmus erősítéséhez, népünk szabadsága és függetlensége megőrzéséhez. Ok joggal kérdezik: hát ennyire elveszítették volna ítélőképességüket a mi dolgozóink, akik az elmúlt 12 év alatt a törvénytelenégek ellenére is világraszóló eredményeket értek el a szocializmus építésében? Hát elég nekik egy-két bedobott ostoba mese, elég nekik néhány ellenforradalmár lármás szónoklata a függetlenségről, s máris leteszik a szerszámot?

A párt, népünk egyetlen forradalmi vezető ejeje, a munkásosztályra támaszkodik elsősorban a szocializmus ügyének védelmezése közben. Azokra a munkásokra, akik történelmünk folyamán számtalan példáját adták, hogyan kell bátran és határozottan visszaverni az osztályellenség támadását, Most

a nehéz helyzetben elsősorban megint a munkásokhoz fordul a Magyar Szocialista Munkáspárt, az ő összefogásukat, öntudatos helytállásukat kéri a sztrájkot, de még meg nem semmisített ellenforradalmárok elleni kemény és véresen komoly harcban. Tájékoztadjuk a szegedi munkásokat, nézzenek jól szét környezetükben, mielőtt abba akarnak hagyni a munkát. A gyufagyáriak ne higgyenek annak a Lázár Kármának, aki ártatlannak mondja magát, de ugyanakkor a munkás-paraszt kormány ellen lázít és sztrájkra bujtogat. Nézzenek mélyen önmagukba a munkások, kérdezzék meg saját lelkiismeretüket, s aszerint cselekedjenek. A Sertéshizlalda dolgozóit mielőtt hitelt adnak a nyolc évet gyilkosságért börtönben töltött Molnár Imre hazudozásainak, kérjék ki a munkások a háziasszonyok véleményét, akik az egész család gondját cipelik vállukon, mert nem tudják, lesz-e holnap enniváló az asztalon, nem tudják, mi lesz gyermekeikkel, ha nem dolgozik senki a családban. Ok őszintén, keresetlen szavakkal megmondják véleményüket a sztrájk bűnös hirdetőiről, a fasiszta provokátorokról. Az ő panaszuk, az ő kétségbeesésük gondolkoztassa el mindazokat, akik jóhiszeműek, de manapság oly könnyen kiejtik a szájukon a sztrájk szót.

A fehér-terroristák nagyon jól tudják, mit cselekszenek. Semmiképpen nem akarják megadni magukat, nem hajlandók elismerni vereségüket. Miután a gyilkoló fegyvereket kiűzték a kezükből, most a lélekmérgezéssel, a rémhírek terjesztésével, rombolással, a kártevésre való bujtogatással igyekeznek a csőd szélére juttatni hazánkat és a teljes reménytelenségbe kergetni sokat szenvedett népünket. De ha ők a terror és a megfélemlítés eszközeihez nyúltak, akkor a munkásosztály államhatalma ugyancsak terrorral válaszol nekik. A munkás-paraszt kormány csak a magyar nép iránti kötelezettségét teljesíti, ha kiméletlenül leszámol a fegyveres banditákkal, hiszen ez az egyetlen módja a kibontakozásnak, a rend és a nyugalom helyreállításának.

Nem várhatjuk, hogy miközben tétlenkedünk, manna hull ölnünkbe az égből. Ilyesmink csak a bibliai Mózes népevel történt, mi azonban valóságos, hűsből és vérből való nép vagyunk, gyomrunk kenyeret, zsiradékot követel. De ki ad nekünk enni, ki gondoskodik rólunk, ha magunk felelőtlenül elhanyagoljuk a termelést, az életet jelentő munkát? Arra van szükség, hogy senki ne higgyen a munkásruhába öltözött naplopóknak, ellenforradalmároknak, akik furfangos mesterei ugyan a szóforgatásnak, de még soha semmit sem tettek a nép boldogulásáért. Hangsúlyozzuk: később rájönnek majd erre a félrevezetett munkástömegek, világosan látja majd mindenki, milyen végzetes hiba volt hinni a népbolondítóknak, csak lehet, hogy akkor már késő lesz a bánat, s nagyon keservesen tudjuk helyrehozni, amit elrontottunk,

Munka nélkül nem tudunk élni

Szegedi Textilművek, 1956. december 11, kedd délelőtt.

A gyár előcsarnokában nagy a forgalom; má fizetnek a munkásoknak. Persze ilyenkor a lányok és az asszonyok is felkeresik a büfét, hogy krémest, vagy tortaszületet vásároljanak.

A munkáról

Tulajdonképpen azért mentünk az üzembe, hogy képet kapjunk életéről. Ez az élet gondokkal, problémákkal terhes és nem is kevesen maguk az emberek sem látják még tisztán egy-egy kérdésben. Am, hogy minden tisztázódhassék, kielégítően rendezhessük közös dolgainkat, s megőrizhessük a népmozgalom vívmányait, ahhoz alapot csak a munka ad.

— Mi a véleménye a munkáról az üzem munkástanácsának? — kérdezzük Horváth Andort, a munkástanács elnökét. Ő a gyár születésénél is ott volt, dolgozott a szegedi közúti híd építésénél is. Polirozó és nikkelező. Szavaival: »Világéletemben munkásember voltam«.

A kérdésre így ad feleletet.

— Nekem és a munkástanácsnak az a véleményünk, ha nem dolgozunk, akkor nem is tudunk élni.

Nagy igazság ez. S amint megtudtuk, ha a munkástanács azt mondja a gyár dolgozóinak kedden is, hogy ne dolgozzanak, akkor abba hagyják a munkát. De kinek használt volna ez? A munkásoknak semmi esetre sem! Dolgozott is a gyár hétfő-

ről keddre virradóra és kedden délelőtt is.

Tény és bizalom

Az üzem munkástanácsa szíven viseli az emberek és a termelés gondjait. Rajtuk keresztül — ha még kezdetien is — de érvényesül a munkádemokrácia, a szocialista elv a gazdasági vezetésben. Horváth Andor — akit mindenki úgy tisztel, hogy Horváth bácsi — megállapítja:

— Az üzem munkástanácsa nem politikai szerv. Feladata a gazdasági kérdésekkel való foglalkozás, az emberekkel való törődés.

Ehhez tartják is magukat, cselekednek, — az üzem vezetőivel együtt —, hogy a lehetőséghez képest folyamatosan legyen a termelés. Az üzem nyersanyag ellátottsága jó. Több hónapra elegendő anyagkészlettel rendelkeznek. A legnagyobb gond azonban az energia, az áramellátottság. Sok orsó nem perreghet, nem készülhet a ruhához a fonál, mert nincs elegendő áram. Jelenleg éjszaka dolgoznak; este 6 órától reggel 6 óráig.

Délelőtt 50 kilowatt áramot kapnak. Így nappal reggel 8 órától déli 12 óráig folyik csak a munka, s csupán hat gyűrűsfonógépen. Az 50

kilowatt árammennyiségből mindig biztosítják, hogy legyen elég energia a víztorony feltöltéséhez. Ez rendkívül fontos, s esetleges tűz esetén a víztorony feltöltésége elengedhetetlen. Ez is azt jelzi, hogy *ővják, védik a gyárat*, amelyet a nép teremtett meg, s amely hisszük, hogy ezután maradéktalanul a nép javát szolgálja.

Újra és újra szóba kerül a gyárban a bizalom kérdése. Elmondták többen, hogy nagyon nehéz hinni, mert a múltban sokszor becsapták a munkásnépet. Érthető, hogy egyre több bizalom az egyre több tényen keresztül lesz. A tényekhez meg egyre jobban erősödik ez a felismerés a józan észzel gondolkodó munkásokban — rend, nyugalom és munka kell. Ezen az alapon építhetjük az igazán szocialista, független és boldog népi Magyarországot.

Megperdültek az orsók

Délelőtt azok a munkások dolgoznak, akiknek nem lehet éjszaka géphez állni. Kedden is ott voltak pontosan a munka kezdetére. Eljutott azonban hozzájuk is a hír, hogy a fővárosban egyik-másik üzemben újabb sztrájkra bujtogatnak; Szegeden is felütötte fejét a hír. Megzavarta ez a Textilművek több dolgozójának gondolkodását is. A fonónok tanakodtak: „Dolgozzunk-e; vagy sem?” Volt, aki azt mondta, hogy ne; Volt, aki a munka mellett döntött. Beszélgettek erről és végülis győzött a józan ész. Megperdültek az orsók, dolgozni keztek.

Pákozdi Miklósné a gép körül a hulladékot rendezgette; amikor találkozunk vele. Neki is az volt a véleménye, hogy munka nélkül nem lehet létezni; — munka nélkül nem várhatunk fizetést. S miből is éljen az ember, ha nem a munkájából? Farkas Józsefné előfónós nem beszél sokat. Szavainak lényegese az volt, hogy ő is a munka mellett van. Többen, mások is megállapították, hogy elég volt már a nyugtalanságból, a rendet akarják, az előrehaladást. Csak így — renddel, nyugalommal, munkával — gyógyulnak a fájó sebek, teljesül mindannyiunk óhaja: a jobb élet.

A Nemzetközi Vörös kereszt Liga elnökének budapesti látogatása

Sandström Emil, a Nemzetközi Vörös kereszt Liga kormányzótanácsának elnöke, egyben a Svéd Vörös kereszt elnöke, egy napos látogatásra Budapestre érkezett. Az ismert vörös kereszt vezető a Nemzetközi Vörös kereszt Bizottság budapesti vezetői: Bövey René és Meyer Willy kíséretében látogatást tett a Magyar Vörös kereszt Baross utcai székházában.

Széleskörű bizottság alakul a dolgozók új képviselői szerveinek létrehozására

A magyar forradalmi munkás-paraszt kormány közlése:

A magyar forradalmi munkás-paraszt kormány a szakszervezetek javaslatára szükségesnek tartja az iparvezetés felsőbb szerveinek demokratizálását, továbbá annak lehetővé tételét, hogy a termelő munkába résztvevők közvetlenül bekapcsolódjanak a gazdasági intézkedések, törvények előkészítésébe, népgazdasági tervek megtárgyalásába. Ezért a magyar viszonyoknak legjobban megfelelő, olyan törvényes szerveket kíván létrehozni, amelyek a dolgozóknak ezeket a jogokat biztosítják.

A magyar forradalmi munkás-paraszt kormány elhatározta, hogy a fenti feladatok elvégzésére, javaslatok, törvények előkészítésére egy széleskörű bizottságot küld ki. Az előkészítő bizottság tagjai között legyenek szakszervezeti funkcionáriusok, munkástanácsok és a megszünt Nagybudapesti Munkástanács demokráciához hű tagjai.

A bizottság összetétele későbbi időpontban kerül nyilvánosságra. (MTI)

Dolgozó népünk nyugalmat, rendet akar

Jogos követeléseink teljesítésének alapfeltétele biztosítani az ország ellátását

A Magyar Szabad Szakszervezetek Országos Szövetségének felhívásai

Dolgozó népünk nyugalmat, rendet akar és várja a kormányprogram 15 pontjának végrehajtását.

Mindazokkal szemben, akik még ma is ellenforradalmi eszközökkel: fegyverrel, uszító röplapokkal, lázító agitációval igyekeznek a kibontakozást meggátolni vagy nehezíteni, az egész nép érdekében határozottan fel kell lépni.

Eppen ezért a szakszervezetek helyeslik az ellenforradalmi erőket és egyéneket szemben a kormány részéről fogantatott határozott intézkedéseket.

Ugyanakkor a Magyar Szabad Szakszervezetek Országos Szövetsége

felhívja az illetékes hatóságok figyelmét, hogy az ellenforradalmi erők ellen folyamatba tett intézkedéseknek arra súlyt helyezzenek arra, hogy őrizetbe vételt csak a nép érdekei ellen nyilvánvalóan elkövetett bűncselekmények alapján eszközöljenek.

Eljárásuk során különösen tartásuk szem előtt, hogy in-

tézkedéseikkel a munkástanácsok, a munkásosztály új szervei erősítését segítsék elő. A hatóságok körültekintő tevékenysége nagymértékben elősegítheti annak megértését, hogy a megtett intézkedések a dolgozó nép békés munkájának, a rend megszilárdításának érdekében történnek.

Az utolsó napokban számos helyről kapunk értesítést, hogy felelőtlen elemek sztrájkra, rendezésre igyekeznek, nemegyszer úgy, hogy a szakszervezetek nevét is felhasználják céljaik elérésére. Az ellenforradalmi elemek romboló tevékenységükhöz segítséget kapnak egyes nyugati rádióadók zavarkeltő híradásaiban is.

A Magyar Szabad Szakszervezetek Országos Szövetsége szükségesnek tartja felhívni az ország valamennyi dolgozójának figyelmét arra, hogy a sztrájk ma csak az ellenforradalmat segítő és megakadályozná, hogy jogos követeléseink teljesíté-

sének alapfeltétele: a rend és nyugalom megszilárduljon.

Vajon érdeke-e ma a munkásosztálynak, hogy az amúgy is meglévő nehézségek, melyek a termelést akadályozzák, újabb sztrájkok következtében növekedjenek? Erre minden becsületes, hazáját szerető és feltölt munkás csak azzal válaszolhat, hogy nem!

A sztrájkjog a munkásosztály elidegeníthetetlen joga, de ma nem sztrájkra, hanem fokozott erőfeszítésre, munkára van szükség, hogy minden nehézséget leküzdve biztosítsuk az ország téli ellátását, az üzemek zavartalan munkáját, a rendet és nyugalmat.

A szakszervezetek és üzem munkástanácsok harcoljanak vállvetve minden provokáció, zavarkeltő kísérlet ellen. A sztrájk a munkásosztály erős fegyvere. Ne engedjük, hogy ezt a fegyvert az ellenség a munkásosztály létérdekei ellen használja fel.

Magyar Szabad Szakszervezetek Országos Szövetsége